

Sygn. akt V CSK 531/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa H. B. przeciwko Skarbowi Państwa-Komendzie  
Wojewódzkiej Policji w K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 marca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 11 marca 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i nie  
obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na drugiej i czwartej spośród wymienionych przesłanek.

Potrzeba wykładni przepisów prawa zachodzi wtedy, gdy przepisy mające być przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego stanowiły podstawę rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji i naruszenie ich zarzucono w ramach pierwszej podstawy kasacyjnej. Skarżący ma obowiązek nie tylko wskazać, przepis prawa budzący poważne wątpliwości, ale również sprecyzować na czym wątpliwości te polegają; powinien również wykazać, że określony przepis nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów; w tym ostatnim przypadku konieczne jest przytoczenie rozbieżnych orzeczeń (por. m.in. postanowienia SN z dnia 28 lutego 2012 r., I PK 122/11 oraz z dnia 24 lutego 2012 r., III PK 274/11 - nie publ.).

Z kolei, zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., o oczywistej zasadności skargi stanowią łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna *prima facie*, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11 - nie publ.).

Skarżący wskazał na dwa problemy wymagające wykładni na gruncie niniejszej sprawy. Po pierwsze, w jego ocenie, skorzystanie z zarzutu przedawnienia przez Skarb Państwa powinno być rozpatrywane przez pryzmat instytucji nadużycia prawa z art. 5 k.c. Po drugie zaś powód wskazał na wątpliwość,

od jakiego momentu należy liczyć początek biegu przedawnienia, jeżeli „osoba obowiązana do naprawienia szkody” została ustalona dopiero po upływie wszelkich terminów ustawowych.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie odpowiada powyższym wymaganiom, gdyż nie zawiera pogłębionej argumentacji wskazującej na potrzebę dokonania wykładni przepisów prawa i nie przytacza rozbieżnych stanowisk w orzecznictwie. Nie zawiera również wskazania przepisów prawa, których naruszenie miałoby być widoczne bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy dla przeciętnego prawnika.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).